

Baladă

George Coșbuc

Sunt eu de vină, mamă,
Sunt eu de vin-acum?
El m-a întâlnit odată
În zori de zi pe drum;
Glumind m-a strâns de mână,
Și ce-i dacă m-a strâns?
Sunt eu copilă mică
Să-mi fac din glumă plâns?
Era să-l las, măicuță,
Cu gluma și să tac,
Era să țip obraznic,
Ori ce era să fac?

Și tot pe mine, biată,
Și vină, și ponos!
Eram chemați la nuntă
Și n-aveam brâu frumos,
Că n-ai voit să-mi cumperi,
Dar el mi-a cumpărat,
Și ce-i un brâu? Și-n urmă,
Eu nici nu l-am rugat,
Era să merg la nuntă
Ca cei din neam sărac,
Să fiu de râs în lume?
Ori ce era să fac?

De ce-mi arunci tu vină,
Tot vină cu păcat?
El m-a oprit în cale
Pe lunci și m-a întrebat
Pe unde-i bietul tată,
Și-i vesel, sănătos?
Și m-a întrebat de tine,
Așa de prietenos,
De bine când mă întreabă,
Eu cum era să tac?
Să-l las în drum cu vorba,
Ori ce era să fac?

Și-acum întreaga vină
Pe mine tu o pui!
El m-a întâlnit pe punte
Și știi tu felul lui;

M-a strâns de peste brațe
Să nu le pot mișca,
Și nu-mi lăsa răsuflet,
Așa mă săruta.
Te zbați, dar tu ești slabă,
Și puntea toată sloi;
Cădeam, ferește Doamne,
Sub gheață amândoi!